

Sygn. akt IV K 954/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie IV Wydział Karny

w składzie: Przewodniczący - SSR Aneta Kulesza

Protokolant: Agnieszka Kot

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19.01.2017 r. i 10.03.2017 r.

sprawy M. M.

syna S. i A. z domu S.

urodzonego w dniu (...) w W.

oskarżonego o to, że: w dniu 27 lipca 2016 roku w W. przy ul. (...), kierował samochodem osobowym marki D. o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości (I badanie wynik – 0,32 mg/l, II badanie 0,31 mg/l, III badanie – 0,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), tj. o czyn z art. 178a§1 k.k.

I. na podstawie art.66§1 i 2 k.k. w zw. z art.67§1 k.k. postępowanie wobec M. M. warunkowo umarza na okres próby 3 (trzech) lat,

II. na podstawie art. 67§3 k.k. zobowiązuje oskarżonego do zapłaty na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwoty 1.500 (jednego tysiąca pięciuset) zł tytułem świadczenia pieniężnego,

III. na podstawie art. 67§3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat,

IV. na podstawie art. 63§4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27.07.2016 r. do dnia 10.03.2017 r.,

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. B. kwotę 504 (pięciuset czterech) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za świadczenie pomocy prawnej oskarżonemu z urzędu,

VI. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 190 (stu dziewięćdziesięciu) zł kosztów procesu, w tym 100 (sto) zł tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 954/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. w dniu 27 lipca 2016 roku około godziny 15.00 jechał samochodem marki D. o nr rej. (...) ulicą (...) w W.. W czasie jazdy znajdował się pod wpływem alkoholu. Został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji – R. P. i R. K. do kontroli drogowej. W czasie kontroli funkcjonariusze wyczuli od M. M. woń alkoholu. Poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu – początkowo na urządzeniu (...), a kiedy urządzenie to wskazało na obecność alkoholu w organizmie, przebadano go urządzeniem (...). Wynik badania to o godz. 15.18 – 0,32 mg/l i o godz.

15.33 – 0,31 mg/l. Następnie został doprowadzony do Komisariatu Policji (...). Tam dokonano ponownego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na urządzeniu (...). Wynik badania to o godz. 16.04 – 0,22 mg/l.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka R. P. (k.23v, 81-82), protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego wraz ze świadectwem legalizacji (k. 2-5), protokołu pobrania krwi (k. 8), sprawozdania z badań krwi (k. 26-27) oraz wyjaśnień oskarżonego M. M. (k. 15, 76-77).

Oskarżony M. M. zarówno na etapie postępowania przygotowawczego jak i składając wyjaśnienia przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony wyjaśnił, że w dniu 27.07.2016 r. jechał samochodem, ponieważ pracodawca niespodziewania poprosił go , aby zawiózł go na lotnisko (k. 15, 76-77).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie sprawstwo M. M. nie budziło w ocenie Sądu wątpliwości – przede wszystkim sam oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a swoje stanowisko poparł wyjaśnieniami, w których potwierdził wypełnienie znamion zarzucanego mu przestępstwa. Takie stanowisko oskarżonego potwierdziły także pozostałe dowody zgromadzone w sprawie. W szczególności świadek R. P. potwierdził, iż oskarżony został zatrzymany w czasie, kiedy jechał samochodem ulicą (...) w W.. Z kolei stan nietrzeźwości oskarżonego został wykazany badaniem na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzonym na urządzeniach typu (...) i (...), posiadających aktualne świadectwa legalizacji.

Zdaniem Sądu zachowanie M. M. w dniu 27 lipca 2016 roku wyczerpało znamiona art.178a§1 k.k., bowiem kierował on wówczas samochodem marki D. o nr rej. (...) ulicą (...) w W. znajdując się w stanie nietrzeźwości. Pojęcie stanu nietrzeźwości zdefiniowane zostało w art.115§16 k.k., według którego stan nietrzeźwości zachodzi m.in., gdy zawartość alkoholu w 1 dm⁽³⁾ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość.

Sąd zastosował wobec M. M. instytucję warunkowego umorzenia postępowania, ustalając, iż spełnione zostały wszystkie formalne przesłanki do podjęcia takiej decyzji określone w art.66§1 i 2 k.k. oraz uznając, iż pomimo zastosowania tej instytucji wobec tego oskarżonego będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Po pierwsze M. M. nie był dotychczas karany (karta karna k.72), a czyn przypisany oskarżonemu zagrożony jest alternatywnie karami grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do 2 lat.

Ponadto Sąd uznał, iż wina M. M. i społeczna szkodliwość jego czynu nie są znaczne. Przy skorzystaniu z możliwości warunkowego umorzenia postępowania w tej sprawie Sąd miał w szczególności na uwadze niską zawartość alkoholu u M. M., w niewielkim stopniu przekraczającą minimalny próg stanu nietrzeźwości oraz fakt, iż wykazywał on tendencję malejącą, jak również okoliczności, jakie skłoniły go do przypisanego mu zachowania.

Wreszcie Sąd uznał, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania wobec M. M. będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. Taki wniosek w pełni uzasadniony jest dotychczasowym nienagannym sposobem jego życia, co w połączeniu z wiekiem oskarżonego pozwala w ocenie Sądu na ocenę, iż przedmiotowy czyn w dotychczasowym życiu oskarżonego stanowił jedynie odosobniony incydent i pomimo zastosowania tej instytucji M. M. będzie przestrzegał porządku prawnego. Ponadto na uwagę zasługuje również fakt, iż M. M. nie tylko nie był dotychczas karany, ale również nie odnotowano jego karalności za wykroczenia drogowe (informacja z ewidencji kierowców k.70).

Tak więc Sąd uznał, iż M. M. zasługuje na warunkowe umorzenie toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego. Sąd uznał jednak, iż celowe jest zastosowanie maksymalnego okresu próby, jaki ustawa przewiduje dla tej instytucji i ustalił na podstawie art.67§1 k.k. okres warunkowego umorzenia na trzy lata.

Jednocześnie Sąd zastosował wobec oskarżonego na podstawie art.67§3 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat.

Przy określaniu długości stosowania w/w środka Sąd miał na uwadze zarówno rodzaj pojazdu, jakim poruszał się wówczas oskarżony oraz zawartość alkoholu w organizmie oskarżonego, która choć była niska, to jednak znacząco przekraczała minimalny próg stanu nietrzeźwości. Mieć należało również na uwadze czas i miejsce popełnienia tego występu przez oskarżonego – w godzinach popołudniowych w W., w okolicach (...) panuje wzmożony ruch pojazdów, co zwiększa ryzyko spowodowania przez nietrzeźwego kierowcę zagrożenia bezpieczeństwa.

Z uwagi na to, iż prawo jazdy zostało oskarżonemu odebrane w dniu popełnienia czynu, tj. 27.07.2016 r. – na podstawie art.63§4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy do daty wydania wyroku.

Ponadto celem zapewnienia realnego odczucia przez oskarżonego faktu przypisania mu tego czynu, odczucia naganności jego zachowania Sąd zastosował świadczenie pieniężne w kwocie 1.500 zł, adekwatnej do możliwości finansowych oskarżonego. „W wypadku orzeczenia na podstawie art. 67 § 3 k.k. świadczenia pieniężnego wymienionego w art. 39 pkt 7 k.k., sąd nie wyznacza w żadnej formie terminu jego spełnienia, albowiem wykonanie wyroku w tej części następuje po jego uprawomocnieniu się, w sposób określony w art. 196 § 1 k.k.w.” (zob. wyrok SN z dnia 04.12.2003 r., WA 55/03, OSNKW 2004/2/21, Biul.SN 2004/2/21).

Biorąc pod uwagę sytuację finansową oskarżonego Sąd uznał, iż będzie on w stanie ponieść koszty tego postępowania. Dlatego też na podstawie art.627 k.p.k. w zw. z art.629 k.p.k. Sąd obciążył oskarżonego tymi kosztami w wysokości 190 zł, w tym opłatą 100 zł na podstawie art.7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.